

Sygn. akt: II AKa 187/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

| | |
|----------------|--|
| Przewodniczący | SSA Gwidon Jaworski |
| Sędziowie | SA Grzegorz Wątroba (spr.) SA Rafał Doros |
| Protokolant | Magdalena Golyszny |

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Marka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2022 r. sprawy

wnioskodawczyni **B. R.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji prokuratora i pełnomocnika

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 marca 2022 roku, sygn. akt XVI Ko 47/21

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Rafał Doros SSA Gwidon Jaworski SSA Grzegorz Wątroba

| | | |
|---|---------------|----------------------|
| UZASADNIENIE | | |
| Formularz UK 2 | Sygnatura akt | II AKa 187/22 |
| Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników: | 2 | |
| 1. CZEŚĆ WSTĘPNA | | |

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 marca 2022r. sygn. XVI Ko 47/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

| | | |
|---|--|------------|
| 1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia | | |
| # na korzyść # na niekorzyść | # w całości | |
| # w części | # | co do winy |
| # | co do kary | |
| # | co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia | |
| 1.1.2. Podniesione zarzuty | | |

| | | |
|--|---|--|
| Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji | | |
| # | art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu | |
| # | art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu | |
| # | art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka | |
| # | art. 439 k.p.k. | |
| # | brak zarzutów | |

1.4. **Wnioski**

| | | | |
|---|-----------|---|--------|
| # | uchylenie | # | zmiana |
|---|-----------|---|--------|

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

| 1.1.3. Fakty uznane za udowodnione | | | | |
|--|-----------|--|-------|-------------|
| Lp. | Oskarżony | Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi | Dowód | Numer karty |
| 2.1.1.1. | | | | |
| 1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione | | | | |
| Lp. | Oskarżony | Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi | Dowód | Numer karty |
| 2.1.2.1. | | | | |

1.6. Ocena dowodów

| 1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów | | |
|---|-------|-----------------------------------|
| Lp. faktu z pkt 2.1.1 | Dowód | Zwięźle o powodach uznania dowodu |
| | | |

| 1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów | |
|--|--|
| | |

| | | |
|---|-------|--|
| (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów) | | |
| Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2 | Dowód | Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu |
| | | |

| | | |
|--|---|--|
| 3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków | | |
| Lp. | Zarzut | |
| 3.1. | Zarzut obrazu prawa procesowego tj. art. 321 k.p.c. w w. z art. 558 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. (tiret pierwsze i drugie apelacji prokuratora) | # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny |
| Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny | | |
| <p>Zarzut prokuratora opisany w tiret pierwsze apelacji, nie zasługiwał na uwzględnienie. Wprawdzie zgodnie z art. 321 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, to w realiach niniejszej sprawy wnioskodawczyni B. R. w swoim pierwotnym wniosku z dnia 22 sierpnia 2009r. (k. 33-37), inicjującym postępowanie sądowe, wniosła o zasądzenie odszkodowania w kwocie 25.000,- zł. Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2010r. w sprawie sygn.. XXI Ko 36/10 Sądu Okręgowego w Katowicach B. R. wniosła wprawdzie o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania w kwocie</p> | | |

8.000,- zł oraz zadośćuczynienia w kwocie 17.000,- zł (łącznie 25.000,- zł), ale jak wynika z doświadczenia w tego typu sprawach, ograniczenie roszczenia było związane z ówczesnym ograniczeniem kwotowym co do możliwego rozstrzygnięcia wyrokiem sądu w tym przedmiocie, a nie częściowego zrzeczenia się roszczenia. Okoliczność ta była zresztą powodem wznowienia postępowania i uchylecia przez Sąd Apelacyjny w Katowicach (wyrok z dnia 14 grudnia 2021r. sygn. II AKo 173/21) wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2010r. sygn. XXI Ko 36/10.

W tej sytuacji, nie ma racji prokurator podnosząc, iż sąd I instancji w zaskarżonym wyroku rzekomo naruszył przepis art. 321 k.p.c., albowiem rzeczywiste, pierwotne żądanie wnioskodawczyni dotyczyło zasądzenia tytułem odszkodowania kwoty 25.000,- zł.

Niezasadny był także zarzut prokuratora dotyczący naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom oskarżyciela publicznego, Sąd I instancji prawidłowo ustalił istotne okoliczności i fakt powstania szkody wynikającej z internowania B. R., a w pisemnych motywach rzetelnie przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonując trafnej jego oceny, która całkowicie mieści się w rygorach wynikających z art. 7 k.p.k. i jest oceną wszechstronną oraz bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Sąd meriti w

| | | |
|--|---|--|
| uzasadnieniu swym szczegółowo wskazał przy tym, na jakich dowodach oparł w tej części swe ustalenia, a także, które dowody i z jakich przyczyn zakwestionował, a wywody przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, znajdują pełną aprobatę Sądu ad quem. | | |
| Wniosek | | |
| Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej odszkodowania poprzez obniżenie zasądzonej z tego tytułu kwoty do 8.000,- zł | # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny | |
| Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny. | | |
| Zarzut prokuratora nie zasługiwał na uwzględnienie, w związku z czym wniosek o obniżenie kwoty zasądzanego odszkodowania nie mógł być uwzględniony. | | |
| 3.2. | Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (tj. trzeciej apelacji prokuratora) | # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny |
| Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny | | |
| Odnosząc się do apelacji prokuratora, na wstępie stwierdzić należy, że we wniesionym środku odwoławczym nie kwestionowano rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie podstaw uprawniających do zasądzenia odszkodowania na rzecz wnioskodawczyni | | |

B. R.. Sąd I instancji trafnie wskazał więc przesłanki i zasady odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa wobec B. R.. Co do zasady odpowiedzialność ta nie podlega kwestionowaniu przez żadną ze stron, ani przez Sąd I instancji.

Zarzut zawarty w apelacji prokuratora kwestionował natomiast wysokość zasądzonej tytułem odszkodowania kwoty. Uwzględniając jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy, rację miał Sąd I instancji, który orzekając ponownie w niniejszej sprawie, odniósł utracone przez B. R. w okresie internowania dochody do aktualnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz minimalnego wynagrodzenia (które zmieniło się od czasu poprzedniego orzekania w tej sprawie), przez pryzmat tych kwot obowiązujących w latach 1981 – 1982. W związku z czym, relatywizacja tych okoliczności w pełni uzasadniała zasądzenie kwoty 14.000,- zł tytułem odszkodowania.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej odszkodowania poprzez obniżenie zasądzonej z tego tytułu kwoty do 8.000,- zł

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzut prokuratora nie zasługiwał na uwzględnienie, w związku z czym wniosek

| | | |
|--|--|--|
| o obniżenie kwoty zasądzonego odszkodowania nie mógł być uwzględniony. | | |
| 3.3. | Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 552 § 1 w zw. z art. 552 § 4 k.p.k. (apelacja pełnomocnika Wnioskodawczyni) | # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny |
| Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny | | |
| <p>Na wstępie stwierdzić należy, że nie był zasadny zarzut obrazy art. 552 § 1 i 4 k.p.k., ponieważ wnioskodawczyni swoje roszczenie wywodziła z treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 23 kwietnia 1991 r. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.). Wprawdzie w prowadzonym na podstawie ustawy lutowej postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 k.p.k. (art. 8 ust. 3 wym. ustawy), ale wskazywanie jako naruszonego także art. 552 § 1 k.p.k., uznać należy jako niewłaściwe, skoro jego treść jasno wskazuje, że odnosi się on do oskarżonego, który w wyniku wznowienia postępowania został uniewinniony lub skazany na łagodniejszą karę.</p> <p>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika w apelacji, a dotyczący obrazy prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. był chybiony, gdyż Sąd I instancji może dopuścić się takiej obrazy, gdy nie zastosował przepisu,</p> | | |

co do którego miał taki obowiązek lub zastosował go niewłaściwie. Tymczasem stanowisko Sądu Okręgowego, poparte argumentacją przedstawioną w pisemnych motywach wyroku, miało charakter ocenny i mogłoby wyłącznie podlegać zarzutom z zakresu niewłaściwości takich ocen w wyniku obrazy przepisów procesowych lub błędu w ustaleniach faktycznych, ale takich uchybień Sąd I instancji również się nie dopuścił. Sąd I instancji trafnie bowiem wskazał przesłanki i zasady odpowiedzialności Skarbu Państwa za niesłuszne internowanie B. R..

Sąd Apelacyjny nie podzielił więc zarzutu apelacyjnego podniesionego przez pełnomocnika wnioskodawczyni. Oceniając bowiem krzywdę jakiej doznała B. R. na skutek internowania i ustalając rozmiar odpowiedniego zadośćuczynienia, Sąd Okręgowy również prawidłowo ustalił, a następnie zwięźle wyważył okoliczności mające wpływ na ocenę zasadności roszczenia, a w tym uwzględnił okres pozbawienia wolności, a także warunki, w jakich przebywała wnioskodawczyni i krzywdę spowodowaną rozłąką z najbliższymi oraz sytuację zawodową B. R..

Kodeks postępowania karnego nie określa zasad ani podstaw, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Określenie wysokości zadośćuczynienia pozostawione jest swobodnemu uznaniu sądu, wedle reguły zawartej w art. 445 § 1 k.c. "Odpowiedniość sumy" oznacza, że zadośćuczynienie za krzywdę powinno mieć charakter kompensacyjny, nie

będąc wartością nadmierną pod względem ekonomicznym, tylko odpowiadającą aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa i faktycznym okolicznościom zatrzymania, które stanowiły źródło krzywdy.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika, zasądzona kwota zadośćuczynienia spełnia wszystkie kryteria, które powinny służyć określeniu rozmiaru doznanej krzywdy. Oczywiście, że ocena doznanej krzywdy z powodu bezprawnego internowania jest trudna do precyzyjnego skonkretyzowania w postaci kwoty pieniężnej. Ustalenie skali doznanej krzywdy wymaga rzetelnego rozważenia całokształtu okoliczności dotyczących czasu trwania pozbawienia wolności, okoliczności i miejsca wykonywania decyzji o internowaniu oraz związanego z tym rygoru, sytuacji rodzinnej, stanu zdrowia, wieku, skutków w sferze psychiki i szeregu innych okoliczności, na podstawie których możliwe było określenie granic odczucia krzywdy przez wnioskodawczynię. Przy ustalaniu przez sąd, w ramach swobodnego uznania, wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niesłusznym pozbawieniem wolności należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy wyrządzonej osobie pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania jej od społeczeństwa oraz osób najbliższych, a także intensywność związanych z tym dolegliwości.

Analiza wyroku i jego pisemnych, zwięźle przedstawionych motywów, a przede wszystkim treść

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przekonuje, iż Sąd Okręgowy uczynił zadość powyższym powinnościom, mając w polu widzenia wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia. Zasądzoną przez Sąd Okręgowy kwotę 60.000,- zł należy uznać za adekwatną i prawidłową. W konsekwencji niezasadnie pełnomocnik podniosła zarzut obrazy prawa materialnego poprzez rzekome naruszenie wskazanych w apelacji przepisów. Skarżąca nie wykazała skutecznie, aby jakiegokolwiek okoliczności wskazane w apelacji, których istnienia Sąd I instancji miał również świadomość, mogłyby wpłynąć na konieczność zasądzenia wyższego niż uczynił to Sąd meriti zadośćuczynienia, co nie jest równoznaczne z ich odmienną oceną przez wnioskodawczynię i pełnomocnika. Z apelacji pełnomocnika wynikało jedynie, że skarżąca inną miarą oceniała konsekwencje niesłusznego pozbawienia wolności względem B. R., co zdaniem pełnomocnika miało uzasadniać wyższą kwotę zadośćuczynienia.

Reasumując, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do kwestionowania prawidłowości orzeczenia Sądu Okręgowego w zakresie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia oraz do podzielenia stanowiska pełnomocnika wnioskodawczyni o konieczności zmiany skarżonego wyroku w postulowanym przez nią zakresie. Zasądzona kwota stanowi bowiem obiektywnie odpowiednią i realną wartość ekonomiczną, która ma swoje uzasadnienie w ocenie dolegliwości doznaných przez B. R. i z całą pewnością nie ma charakteru symbolicznego w realiach niniejszej sprawy. Rekompensuje ona krzywdy

i dolegliwości moralne, baczy także by pokrzywdzona nadmiernie się nie wzbogaciła. Wysokość zasądzonego zadośćuczynienia nie może być uznana za symboliczną, uwzględnia standardy współczesnego społeczeństwa, jest utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiada aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, przez pryzmat czasu trwania pozbawienia wolności.

Nie można uznać, wbrew stanowisku apelującej, że w sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 552 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c., które są przepisami stwarzającymi wyłącznie materialnoprawną podstawę dochodzenia zadośćuczynienia. Nie określają natomiast wysokości tego roszczenia, pozostawiając swobodnemu uznaniu sędziowskiemu przyznanie odpowiedniej sumy zadośćuczynienia. Wysokość zasądzonej na rzecz wnioskodawczyni kwoty bez wątplenia uwzględnia wszystkie, prawidłowo ustalone i istotne okoliczności sprawy, a więc z jednej strony bezprawne pozbawienie wolności w okresie od dnia 13 grudnia 1981r. do dnia 29 kwietnia 1982r. i wynikającą z tego utratę poczucia bezpieczeństwa i krzywdę wynikającą z niesłusznego internowania w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w powiązaniu z warunkami, w jakich przebywała wnioskodawczyni i doznanymi cierpieniami, a z drugiej strony realny rozmiar krzywdy doznanej przez B. R. szczególnie opisany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Tak zasądzone zadośćuczynienie

oczywiście nie jest w stanie zrównoważyć skali cierpień jakich doznała wnioskodawczyni, ale stanowi godną, odczuwalną ekonomicznie rekompensatę i jest odpowiednie w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.. Przy czym w ocenie Sądu Apelacyjnego nie stanowi wartości, która odbiegałaby w znaczący sposób od aktualnego poziomu życia społeczeństwa.

Żądanie zadośćuczynienia przewyższającego zasądzoną kwotę było wygórowane i nie znajdowało podstaw w realiach rozpoznawanej sprawy.

Brak również przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zadośćuczynienia poprzez dodatkowe zasądzenie kwoty 107.000,- zł

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzut pełnomocnika wnioskodawczyni nie zasługiwał na uwzględnienie, w związku z czym wniosek o podwyższenie kwoty zasądzonego zadośćuczynienia nie mógł być uwzględniony.

| | |
|--|------------------------------------|
| <p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p> | |
| <p>4.1.</p> | |
| <p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p> | |
| <p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p> | |
| <p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p> | |
| <p>5.1.1.</p> | <p>Przedmiot utrzymania w mocy</p> |
| <p>Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.</p> | |
| <p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p> | |
| <p>- zarzuty prokuratora oraz pełnomocnika wnioskodawcy okazały się niezasadne z przyczyn wskazanych w części 3 uzasadnienia i z tego powodu żaden z nich nie mógł być uwzględniony,</p> <p>- zaskarżony wyrok w części dotyczącej zadośćuczynienia oraz odszkodowania jest prawidłowy zarówno w zakresie ustaleń faktycznych i podstawy prawnej zadośćuczynienia i odszkodowania, jak i wysokości orzeczonych kwot, a także rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów postępowania,</p> <p>- brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia oraz brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p> | |
| <p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p> | |
| <p>5.2.1.</p> | <p>Przedmiot i zakres zmiany</p> |
| <p>Zwięźle o powodach zmiany</p> | |

| | | |
|---|--|-----------------------|
| | | |
| 1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i> | | |
| 1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i> | | |
| 5.3.1.1.1. | | # art. 439 k.p.k. |
| Zwięźle o powodach uchylenia | | |
| | | |
| 5.3.1.2.1. | Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości | # art. 437 § 2 k.p.k. |
| Zwięźle o powodach uchylenia | | |
| | | |
| 5.3.1.3.1. | Konieczność umorzenia postępowania | # art. 437 § 2 k.p.k. |
| Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia | | |
| | | |
| 5.3.1.4.1. | | # art. 454 § 1 k.p.k. |
| Zwięźle o powodach uchylenia | | |
| | | |
| 1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i> | | |
| | | |
| 1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i> | | |
| Punkt rozstrzygnięcia z wyroku | Przytoczyć okoliczności | |
| | | |

| | |
|--------------------------|--|
| 6. Koszty Procesu | |
|--------------------------|--|

| | |
|--|---|
| Punkt rozstrzygnięcia z wyroku | Przytoczyć okoliczności |
| pkt 2 | Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa, zgodnie z przepisem art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. |
| 7. PODPIS | |
| SSA Rafał Doros SSA Gwidon Jaworski SSA Grzegorz Wątroba | |

| | | | |
|--|---|------------|--|
| 1.11. Granice zaskarżenia | | | |
| Kolejny numer załącznika | 1 | | |
| Podmiot wnoszący apelację | prokurator | | |
| Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja | Rozstrzygnięcie dot. odszkodowania | | |
| 1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia | | | |
| # na korzyść # na niekorzyść | # w całości | | |
| # w części | # | co do winy | |
| # | co do kary | | |

| | | |
|--|--|--|
| # | co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia | |
| 1.3.2. Podniesione zarzuty | | |
| Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji | | |
| # | art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu | |
| # | art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu | |
| # | art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego | |

| | | |
|---------------------|---|-------------|
| | zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka | |
| # | art. 439 k.p.k. | |
| # | brak zarzutów | |
| 1.4. Wnioski | | |
| # | uchylenie | # zmiana |

| | | |
|--|--|------------|
| 1.12. Granice zaskarżenia | | |
| Kolejny numer załącznika | 2 | |
| Podmiot wnoszący apelację | Pełnomocnik Wnioskodawcy | |
| Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja | Rozstrzygnięcie dot. zadośćuczynienia | |
| 1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia | | |
| # na korzyść # na niekorzyść | # w całości | |
| # w części | # | co do winy |
| # | co do kary | |
| # | co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia | |

| | | |
|--|--|--|
| 1.3.2. Podniesione zarzuty | | |
| Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji | | |
| # | art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu | |
| # | art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu | |
| # | art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, | |

| | | | |
|---------------------|-----------------------------|---|--------|
| | przepadku lub innego środka | | |
| # | art. 439 k.p.k. | | |
| # | brak zarzutów | | |
| 1.4. Wnioski | | | |
| # | uchylenie | # | zmiana |